

Listopad

Slavnost Všech Svatých

Na začátku měsíce listopadu věnujeme zvýšenou pozornost těm, kteří již dosáhli nádherného cíle a mají možnost nazírat na Boží tvář. Prožívají nebeskou radost. Mnozí z nich jsou za svaté uznáni a potvrzeni církevní autoritou, která se v této záležitosti nemýlí, a nikdy nemusela své rozhodnutí měnit.

Zároveň myslíme na mnohem větší počet Bohem oslavených, které církve sice veřejně za svaté neprohlásila, to však neznamená, že by jimi fakticky nemohli být. Jsou mezi nimi možná také někteří z těch, které jsme dobře znali jako své současníky a již nás předešli na věčnost. Vede nás to k určité vnímavosti vůči našemu nynějšímu okolí. Nehledejme svatost, osobní velikost a krásu jen v minulosti nebo ve vzdálených končinách. Všimějme si toho, co je ušlechtilé a krásné u našich bližních, s nimiž se denně setkáváme. Může to být vydatný zdroj radosti a povzbuzení i pro náš mravní a duchovní růst.

Zasvěcený svátek – Slavnost VŠECH SVATÝCH slavíme pokud možno i svou osobní účastí na mši svaté. Děkujeme Bohu za bohaté plody milosti, za nesmírnou úrodu Božího království a prosíme, abychom k ní byli také připojeni.

Následující den nám však církev klade na srdce, abychom nezapomínali na ty, kteří dosud svatí nejsou, ale jistě budou. Tuto naši starost, která je účastí na Boží starosti nacházíme i v názvu liturgického dne: VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ.

Za duše v očistci se slouží mše svatá častěji a církevní autorita může stanovit podmínky pro získání plnomocných i neplnomocných odpustků přivlastnitelných duším v očistci. *)

Tím se od nás očekává upřímná a obětavá solidarita, která slouží i k našemu posvěcení, abychom jednou mohli slavit svůj svátek 1. LISTOPADU.

**) Odpustky pro duše v očistci:*

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé (v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné).

Liturgický kalendář

Listopad 2000

1. SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

2. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4. Památka sv. Karla Borromejského, biskupa

5. 31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

9. Svátek posvěcení lateránské baziliky
10. Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele Církve
11. Památka sv. Martina Tourského, biskupa

12. 32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

13. Svátek sv. Anežky České, panny
17. Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice

19. 33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

21. Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. Památka sv. Cecilie, panny a mučednice
24. Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků

26. JUBILEJNÍ DEN NEMOCNÝCH SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE

30. Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

- Katecheze dospělých a společenství mládeže budou pokračovat v sobotu 4. listopadu a v sobotu 18. listopadu.
- Během celého měsíce listopadu se koná příprava na přijetí svátosti nemocných, která bude udělena na Slavnost Ježíše Krista Krále, kdy budeme slavit Jubilejní den nemocných. Ti, kteří se rozhodnou přijmout tuto svátost se po domluvě s knězem mohou nechat zapsat v sakristii.

Svátosti

Pomazání nemocných

Jak učí a vyznává svatá Církev, je pomazání nemocných jednou ze sedmi svátostí Nového zákona. Sv. Jakub říká: "Je někdo z Vás nemocen? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně."

Tridentský koncil (1545) prohlásil tuto svátost za ustanovenou Bohem. Uděluje milost Ducha svatého, ulehčuje nemocnému, aby lépe snášel utrpení a pokoušení Zlým. Má se udělovat nemocným, kteří mají potíže pro nemoc nebo stáří. Je projevem milosrdné lásky Církve vůči chudým a nemocným: Trpí-li v Kristově těle jeden úd, trpí i všechny ostatní údy (1 Kor.12,26). Aby byl pacient posílen, dostává milost Ducha svatého. Obdrží sílu proti pokušení a úzkosti ze smrti.

Podle zásady 2.vatikánského koncilu se má udělovat tato svátost:

- nemocným, ohroženým nemocí nebo stářím
- před obávanou operací
- ochablým starým lidem i bez vážné nemoci

- svátost lze opakovat (i po uzdravení), když se nemoc zhoršila
- lze ji udělovat i dětem, které to chápou

Pro velmi těžce nemocné je třeba poslat "viatiku" (Tělo a Krve Páně), která se nemá odkládat, protože Pán řekl: Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.

Z.B.

Pramen: Paolo Gigliani-Svátosti Krista a Církve. Karmelitánské nakladatelství, 1996

Životní jubileum P. Jana Dlouhého

P. Jan Dlouhý - náš milý bývalý farník - oslaví 8. listopadu významné životní jubileum, dovrší 50 let. Jménem celé košířské farnosti mu přejeme mnoho Božího požehnání do dalších let jeho kněžské služby. V souvislosti s tímto výročím jsme ho požádali o odpovědi na několik otázek.

Po primici v našem kostele sv. Jana

Nepomuckého,

na kterou rádi vzpomínáme, jste nastoupil do farností v Křečovicích a okolí. Mohl byste se za tímto obdobím ohlédnout?

Předně musím říci, že na primici v kostele sv. Jana Nepomuckého také velice rád vzpomínám, a to s vděčností Pánu Bohu, také všem košířským farníkům, P.Lohelovi, P.Vernerovi, všem kněžím, kteří koncelebrovali, rodičům a všem dobrým duším, které plnily určitou funkci na mé cestě ke kněžství. Byl to pro mne skutečně velký zážitek stát poprvé u oltáře a pronášet slova Kristova. Uvědomoval jsem si ale velmi zřetelně, že onen zážitek je radostným startem do každodenního kněžského života, jenž by tuto radost neměl nikdy postrádat. Mohu zodpovědně říci, že od té doby mě nikdy nepřestalo "bavit" být knězem. Teprve praxe totiž ukázala pravdivost Ježíšových slov, že kdo opustí to, co je mu nejbližší pro Jeho jméno, dostane stokrát víc a bude mít podíl na věčném životě (srovn. Mt,19,29). A dále, že o křesťanství je dobré hovořit, ale lépe je ho žít v nějaké konkrétní službě. Jistě tříleté kněžské působení je možno nazvat dětskými léty, ale docela bych si přál, aby mně tento druh dětství vydržel stále. Po primici jsem byl ustanoven do farnosti Křečovice, o které jsem dohromady vůbec nic nevěděl. Záhy potom jsem dostal do duchovní správy také farnosti Maršovice a Vojkov, které jsem rovněž neznal. Společné je na nich to, že jsou to malé vesničky, z nichž každá má zhruba 700 obyvatel. Časem jsem ovšem zjistil, že z duchovního hlediska je každá úplně jiná, což činí službu docela pestrou. Teprve letos mohu říci, že vím, co je kde třeba, jak materiálně tak duchovně. Velmi přibližně to lze shrnout takto: bylo by třeba, abych byl co nejvíce tam, kde právě nejsem. Tím chci říci, že kněz je v tomto kraji vesměs vážená osoba a je vítaný, ale pochopitelně nemůže být všude. Jasně jsem poznal, jak delší nepřítomnost kněze ve farnosti (více let) působí pozvolný duchovní úpadek. Proto jsem se snažil a chci se snažit být co nejvíce k dispozici tam, kam jsem byl do služby ustanoven. Také jsem už trochu porozuměl zkušenosti Jana Boska, který citoval slova své maminky - ta mu na začátku jeho kněžské služby řekla: "Služba kněze se neobejde bez kříže, budeš vidět, že dříve či později se nějaký kříž objeví." I to je pro mne důkazem, že jsem na správné cestě.

Rádi bychom se zeptali jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Moje cesta ke kněžství byla celkem jednoduchá. Prostě v režii Ducha svatého. Ten vždycky velmi dobře ví, jak si člověka pomalu strkat tam, kde ho chce mít Pán Bůh. Samozřejmě, že jsem mu to chvílemi trochu komplikoval, ale uznejte, copak může být obyčejný člověk nějakým soupeřem Pána Boha? A tak mně nezbyval jiný rozumový úsudek než tento: služba kněží je potřebná, je jich málo, kněžstvím budu blíž Bohu a po tom toužím, mám podmínky proto, stát se knězem, tedy je třeba přihlásit se a studovat. O ostatní se postará Pán. A mohu bezpečně potvrdit, že dosud se o všechno opravdu postaral. Buď tedy chválen a veleben!

Chápete svoje pozdější povolání ke kněžství tak, že Vás Pán chtěl mít ve své službě zralejšího nebo spíše vzdycháte se sv. Augustýnem: "Ó lásko, jak pozdě jsem si Tě zamiloval?"

Já opravdu dost dobře nevidím do plánů Božích, ale jsem vděčen za to, že si mne povolal až trochu staršího. Sám sebe si neumím vůbec představit v mladších letech v kněžské službě. Upřímně děkuji za všechno, čím jsem prošel a co jsem prožil. Zdá se mi, že se to velmi dobře hodí.

Na jaké období svého života nejraději vzpomínáte?

Určitě rád vzpomínám na to, když se něco dobrého podařilo, ať to bylo kdykoliv a v čemkoliv. Když jsem něco dokázal, navzdory tomu, že se to zdálo dost nemožné. Rád vzpomínám například na turistiku na horách ať v létě nebo v zimě, kdy při pohledu z výšin je svět tak krásný. Ale upřímně řečeno, já prostě moc nevzpomínám. Prožívám stále tolik nového, že spíše vstřebávám to současné a to upoutává moji pozornost. Pokud se ohlížím zpět, tak většinou jen pro využití zkušeností.

Co Vás v současné době nejvíce trápí ve Vašich farnostech a naopak, co Vás nejvíce těší?

Trápí mě do určité míry "formalismus" v prožívání křesťanství a velká nevědomost. Je hodně mladých manželství, která vědí, že je třeba, aby jejich dítě bylo pokřtěno, nechají ho pokřtít, ale nedostojí svému slibu a nevedou dítě ke křesťanské zralosti. Pozoruji také nezáměrně rozšiřovat si své křesťanské vzdělání. Dále je to konzumní styl nábožnosti - dělá se jen to, co duchovní navrhne a připraví. Těší mě, že v každé farnosti jsou dobré duše, které se upřímně starají o svůj kostel a dělají co mohou, někdy i navzdory pokročilému věku. Snaží se být oporou svému knězi a pamatují na něj modlitbou a občas i nějakou tou jitrničkou či jinou dobrotou.

Co byste chtěl vzkázat košířským farníkům?

Košířským farníkům bych rád vyřídil srdečný pozdrav a vzpomínku z malé vesničky na Benešovsku. Zvláště zdravím ty, kteří mně při primici tiskli ruku s přáním Božího požehnání. Rád Vás ujišťuji v tom, že mně Pán opravdu žehná. Dává mi zdraví, sílu a posílá mně na cestu dobré anděly - a to také díky Vaším modlitbám - srdečně děkuji! Jenom bych rád, abyste mi odpustili, že se v Košířích tak málo ukazuji. Do Prahy jezdím jen když je třeba něco vyřídít, účastnit se kněžských setkání a přitom se kratince zastavím doma. V Křečovicích se mi opravdu dobře spí. Je zde čertstvý vzduch a ticho - a také - pořád co dělat. Děkuji Vám za Vaši přízeň a za to, že na mne stále pamatujete. Pán Vám všem žehnej.

Váš P.Jan Dlouhý

Farní putování k Panně Marii na Svatý Kopeček

V sobotu dne 23.září se uskutečnila další z našich farních poutí, tentokrát na Svatý Kopeček.

Jako obvykle farníky zcela zaplněný autobus vyjel od kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích, aby po dálnici přes Brno, Prostějov a Olomouc dorazil na místo. Po cestě se střídal zpěv mariánských písní s četbou pasáží z publikace o historii poutního místa Svatý Kopeček (Otec Lohel - stručný výtah viz níže).

Z dálky viditelná basilika shlížející na moravskou Hanou je v přímém setkání impozantní stavbou, uchvacující architektonickou krásou a čistotou.

Náš vstup do chrámu byl symbolický - prakticky spolu s námi vcházela mladá dvojice s novorozencem, kterého nesla spolu s kmotry a širší rodinou ke svátosti křtu. A křtícím knězem nebyl nikdo jiný než nám z několika zástupů Otce Lohela v naší farnosti známý premonstrát - P.Marián. A tak jsme si všichni při křtu malého Pavla připomněli svůj křest a všechny milosti a závazky, které jsme křtem přijali. Opravdu dobrý, byť neplánovaný úvod naší pouti.

Po křestním obřadu sloužil Otec Lohel mši svatou, po které jsme měli možnost jednotlivě uctít milostný obraz Panny Marie s dětátkem. Jistě jsme využili možnosti přednesení všech svých proseb o přímluvu a ochranu a snad jsme nezapomněli ani na poděkování naší mocné nebeské Matce za její velkou lásku s níž za nás u svého Syna oroduje.

Po darech duchovních nastal čas darů pozemských - čas společného oběda v jedné z místních restaurací, kterou zajistil Otec Lohel (dlužno poznamenat, že řízek jsme všichni "zpracovali" s chutí náramnou).

Po obědě jsme absolvovali společnou prohlídku kostela a ambitů spojenou s odborným výkladem kněze z místní premonstrátské komunity. Po prohlídce jsme se rozdělili na dvě skupiny - jedna se odebrala na návštěvu nedaleké zoologické zahrady, druhá podnikla cestu lesem ke zříceninám kartuziánského kláštera z raného středověku - tady došlo i na opékání buřtů. Obě skupiny se po šesté hodině spojily u autobusu k cestě zpět. Jako obvykle kolovalo v autobuse sladké pohoštění, které připravují osvědčené obětavé farnice. Jim patří naše upřímné poděkování. Zpáteční cesta měla jedno zpestření. Již za tmy byl proveden "výsadek" Václava Plíška na dálničním parkovišti, odkud měl dorazit pěšky za společenstvím mladých, soustředěných nedaleko Říčan. Nebylo jasné, zda byl Václav vysazen na správném místě - nicméně nyní je již jisté, že nebyl v té téměř noční hodině ani sežrán vlky, ani přepaden a oloupen v zemi se hojně vyskytujícími lapky různého původu, ale šťastně se dostal mezi své a strávil s nimi zbytek víkendu.

Mírně unaveni, ale po dalším milostiplném zastavení při putování rokem Velkého Jubilea jsme se vrátili ke košířskému kostelu sv.Jana, tentokrát poněkud později než obvykle..

Všem organizátorům pouti včetně našeho klidného a bezpečného řidiče upřímné Zaplat' Bůh. Otcí Lohelovi patří zvláštní díky a modlitby za obětavou péči o svěřené stádce (kéž bychom nebyli jen to "stádo").

Z.B.

Stručné dějiny poutního místa Svatý Kopeček u Olomouce

Historie poutního místa na Svatém Kopečku začíná v 17. století, v době třicetileté války.

Obchodník s vínem Jan Andryšek, narozený v r.1595 v Olomouci, slíbil při jedné ze svých cest pro víno do Rakouska, že podaří-li se mu získat jmění, postaví Panně Marii kostelík na kopci východně od Olomouce. Se splněním slibu otálel dokud mu ho sama Matka Boží ve snu dvakrát nepřipomněla. Starý tisk z r. 1680 "Hystorye Swaté Hory Premonstratenské"

popisuje, jak se Andrýsek vydal na cestu do lesnatých kopců, aby našel vhodné místo ke stavbě. Přepadla ho sněhová bouře s vichřicí, která ustala ve chvíli, kdy kůň s jezdcem Andrýskem dorazil na jeden kopec. Ocítl se na světlém prozářeném místě, podobném tomu, na němž se mu zjevovala Matka Boží ve snu. Zjistil, že pozemek patří řádu premonstrátů z Kláštera Hradiska. Premonstráti jeho záměr postavit kostelík uvítali a v r. 1629 dostal Andrýsek od olomoucké biskupské konsistoře povolení ke stavbě. Stavba " Andrýskovy kaple na Svaté Hoře", jak se místu původně říkalo, byla dokončena za 4 roky a 3. dubna 1633 byla olomouckým světicím biskupem posvěcena. Na oltáři kaple stál již v předchozím roce kamenný relief Panny Marie s děťátkem. Poustevník, pověřený službou kostelníka, vyprávěl, jak se obraz dostal na oltář. Jednou ráno našel kapličku otevřenou, plnou světelného jasu a viděl, jak neznámí bíle odění poutníci kladli na oltář s velkou úctou mariánský obraz, aby pak beze stopy zmizeli.

Dnes převládá mínění, že jde o umělecky hodnotnou plastiku, dříve umístěnou a uctívanou na některém místě v přírodě, která po dostavbě obohatila kapli i dnešní chrám. V době svěcení kaple nabyl zrak do té doby slepý šlechtický syn Alexander Bory a od toho času úcta k obrazu vzrostla, až byl posléze označen (a tak je i v dnešní době vnímán) jako Paladium země Moravské.

V r. 1642 Švédové obsadili město Olomouc, které okupovali plných osm let. Kostel byl v roce 1645 Švédy vypálen a milostný obraz se ztratil. Kaple byla obnovena, i obraz byl za podivných okolností znovu nalezen. Tři Andrýskovy děti se zasvětily službě Boží: dvě dcery se staly řeholními sestrami, syn jezuitským knězem.

V r. 1669 byl položen základní kámen k novému svatokopeckému chrámu, budovanému podle plánů italského architekta Giovanniho Pietra Tencally. Nový prostorný chrám byl vysvěcen 1.října 1679 a byl dán opět do správy premonstrátů, kteří podporovali mariánskou úctu v kraji. Za chrámem byl také postaven dům-hospitál pro dvanáct chudých mužů.

Během oslav stého výročí poutního místa na Svatém Kopečku došlo k významné události - korunovaci milostného obrazu římskými korunkami (ty spravuje kapitula u sv. Petra ve Vatikánu ze jmění, které k tomuto účelu věnoval hrabě Alexander Sforza Pallavicini).

V r. 1784 udělil papež Benedikt XIV. kostelu privilegia, obdobná jako má římská basilika Santa Maria Maggiore, s možností získávat stejné odpustky.

Poutní místo Svatý Kopeček doznalo během času mnoha změn, staveb dostaveb a přístaveb, přehnal se nad ním mnoho bouří i válečných událostí, nicméně v dnešní době opět září v plné kráse a milostný kamenný relief Panny Marie s děťátkem jako posvátné paladium opět střeží celou Moravskou zem. Význam místa podtrhuje i nedávná návštěva sv. Otce Jana Pavla II., která se vryla do srdce tisíců mladých i starších poutníků a zůstala i milou vzpomínkou v srdci sv. Otce, jak sám několikrát připomenul.

Z.B

Pramen: Svatý Kopeček. Poutní chrám Navštívení Panny Marie. B.Smejkal, V.Hyhlík. Církevní památky sv.14, Historická společnost Starý Velehrad, 1994

<u>Vydává:</u>	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
<u>Redakční rada:</u>	P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
<u>Internet:</u>	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné